

11. 6. 2017 - Po víře potopa?

1. čtení: Iz 11, 1-9

Píseň: 383 - Mne zajmi, Pane můj

Základ kázání: 2Pe 1, 1-11

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

víra. Nevíra. Pavíra. Pověra. Věřící. Nevěřící. Lidé rádi rozdělují a škatulkují. Rádi se vyvyšují a rádi snižují. Jednou se vyvyšovali věřící nad nevěřící. Jindy obráceně. Dnes slouží víra často i jako výmluva: „Tomu já věřím, do toho mi nemluv.“ „Čemu já věřím, do toho nikomu nic není.“

Přitom nejsou žádní „věřící“, kteří by lišili od nějakých „nevěřících“ tím, že věří. Protože nejsou žádní „nevěřící“. Ani v Čechách. Zhruba polovina¹ Čechů věří na magii, duchy, horoskopy i v to, že naše životy řídí „neznámé síly“. Přičemž poslední jmenované je stoprocentně pravdivé.

Každý věří. Bez zcela existenciální důvěry bychom nevyšli ani ze dveří domu. Neřídili bychom auto, nenastupovali do MHD, nepokoušeli se naplňovat nějaký smysl života... To vše nevyhnutelně obsahuje potenciální nebezpečí a ohrožení.

Pro Bibli je víra stejně obyčejná a základní. „Věření“ je jen škrábání povrchu. Víra je zcela samozřejmá a takřka nevyhnutelná.

Přesto se lidé dodnes rádi rozdělují a škatulkují třeba i tzv. „vírou. „Já nevěřím, jen si myslím, že nad námi něco je.“ „Já věřím, ale kostel/církev k tomu nepotřebuju.“ A mnohem zavilejší forma: „Já věřím, chodím do kostela, ale co tam slyším si přebírám po svém.“ Tak je nevyhnutelné, že takovýto člověk dá opět na lidské výplody - horoskopy, duchařinu, magii. Na víru v sebe (ateismus). Na víru v pokrok (positivismus). Na Panbíčka, který je samá láska a hlavně

---

¹ Zdrojem je trefně pojmenovaný článek: <https://www.novinky.cz/domaci/435674-lide-veri-casto-ale-nevedi-cemu-vlastne.html>

žádný soud nebo spravedlnost - ačkoli Hospodin sám o sobě říká opak.

Málokdo v lidských dějinách přerostl ten první krok - víru. Přitom už apoštol Petr výstižně a pravdivě píše, že víra je jen začátek. A zrovna on, Skála, která třikrát zapřela Krista, moc dobře věděl, že víra je jen a pouze začátek. První dětský krůček, po kterém by mělo následovat tolik dalších. A hned druhým je ctnost. Ale jak by mohli být lidé ctnostní, když i jejich víra je zcela povrchní, zanedbaná a svévolná?

Po ctnosti pokračuje člověk dál. Nebo by alespoň měl. K ctnosti máme připojovat poznání. Pak zdrženlivost - přesněji sebeovládání. K sebeovládání trpělivost. K trpělivosti zbožnost. Pak teprve bratrskou náklonnost. A teprve po tom všem může přijít láska. Láska k Bohu. K sobě. K bližním. K nepřátelům.

Nelze vynechávat a přeskakovat tyto kroky. Vždyť k čemu je víra bez poznání? Poznání bez sebeovládání? Nakolik jsou bratrská a sesterská náklonnost skutečné, a nakolik jen pózou a přetvářkou, pokud jim chybí zbožnost a trpělivost?

Ani proutek z kořene Jišajova se nevyznačuje vírou. Starověk byl natolik moudrý, že si nehrál na „nevěřící“. To jen lidé tzv. „věku informací“ si nechali nakukat, že existuje někdo, kdo nevěří. Ačkoli studie psychologické, sociologické i další dokazují opak. Na světě žije asi 2, 5 miliardy křesťanů, asi 1, 5 miliardy hinduistů, asi 1, 2 miliardy muslimů a zhruba 500 miliónů buddhistů². Jen to je dohromady skoro šest miliard ze sedmi, které obývají tuto planetu. A to nejsou započítání bratři židé a mnoho dalších hnutí.

Nevěřící v podstatě neexistují. Bohužel je však strašně moc *jen* věřících. *Pouze* věřících. V něco. V bůžky a bohy dle svého obrazu. V něco nad námi. V Ježíše Krista, ale ne z panny narozeného. V Ježíše Krista, ale ne vzkříšeného. V lásku a odpuštění, ale ne vůči těm, které nesnáším nebo mi ublížili. Ve spravedlnost - ale jen pro mě, nikoli proti mě.

Drtivá většina lidí věří v božskou sféru a spoléhá na ní - v nejrůznějších, ale rovnace uboze lidských, podobách. Ale bohužel *jen* věří. Přidat k víře ctnost? To už bychom chtěli moc. To už by ten

---

² Zdroj: www.wikipedia.org pod anglickými hesly; data z r. 2013.

Stvořitel světa chtěl moc. A pak ještě poznání? „Ale co potřebuju znát - hlavně že věřím!“

Jenže komu? Čemu? Čemu věří člověk bez poznání? Svě představě Boha, vesmíru, lidí a světa. Věří vybraným pasážím Bible, islámského Koránu, židovského TeNaKu, z buddhistické Tipitaky. A ostatní jakoby nebyly. Protože se nehodí, jsou náročné a *jen* se v nich dává poznat Bůh. „Hlavní je, že věřím.“

A být zbožný? To už je skoro sprosté slovo! Vždyť se do kostela horko-těžko donutím přijít třikrát do měsíce a nikdo po mě němůže chtít víc, ani Bůh!

Ovládat se? Osvědčovat trpělivost? Děkuji, nechci. Já chci svoji víru. A tak dostává přednost opět pavíra, hezky zkomolená do pověry. Totiž víra bez znalostí a zhusta taky bez ctností. Tak se z bratrské a sesterské náklonnosti stává póza či náklonnost úzkému okruhu mých vyvolených - a ostatní ať si jdou po svejch. O lásce bez poznání a znalostí, bez trpělivost a sebeovládání, bez zbožnosti, ctnosti a víry ani nejde mluvit. To je jen prázdný souzvuk vibrujících hlasivek bez jakéhokoli dobrého významu.

Přitom proutek z kořene Jišajova, příklad, který křesťan následuje, se vyznačuje „duchem moudrosti a rozumnosti“, „duchem poznání a bázně Hospodinovy“. Byl prodchnut ctností v podobě spravedlnosti a práva nejprve pro ty útlačované a nuzné na těle, majetku i duši. Přinášel sebeovládání, proto sám nepřinášel zlo ani zkázu. Trpělivě tak činí do dnešního dne a bude tak činit až do konce časného světa. Do synagog přicházel pravidelně a několikrát týdně. Dodnes přichází do milionů kostelů, synagog, chrámů, ašramů, modliteben a mešit. Naráz. A několikrát týdně. A tak ani o jeho zbožnosti nebylo a není pochyb. Přinášel, přijímal a prohluboval poznání Hospodina. A o lásce proutku Jišajova, Ježíše Krista, či jeho náklonnosti snad nikdo nepochybuje.

Samotná víra je strašně málo. Vždyť jsme k ní geneticky, sociálně a kulturně naprogramováni. Víra ve Stvořitele světa však není o mnoho víc. Ba dokonce se stává snadněji pověrou a magií, než se jimi stává ateismus.

Vždyť kolik z nás dá z fleku a bezchyby dohromady Desatero, neřku-li ve správném pořadí a jako když bičem mrská? Dokáže převyprávět podobenství o marnotratném synu včetně jeho

kouzelných a hlubokých detailů? Nebo alespoň ten velikonoční příběh...

Co neznám, přece nemohu naplnit. Co horko-těžko vydoluji z paměti nemohu žít. To mě nemůže oslovit ani proměnit. Jak prokazovat ctnosti dochvilnosti, zodpovědnosti, efektivity, důvěryhodnosti, spolehlivosti, nekradení a další, když mé poznání je takřka mizivé? Jak prokazovat víru ctnostnými skutky bez poznání a zbožnosti?

Nelze. Jak to vidíme v politickém životě České republiky posledních let. Jak to vidíme v našich zaměstnáních i rodinách. Jako to vidíme a zažíváme i v církvích a sborech.

Samotná víra je zoufale málo. Každý věří. Avšak ten, který opustil sobeckou víru v sebe či jiné své výtvary, kdo věří Stvořiteli světa, ten čte jeho zjevení. Ten dává Hospodinu prostor. Ten zkoumá a hledá. Prohlubuje své poznání.

Má-li naše víra vést k Božímu království, ba dokonce k jeho vlamování se v tomto světě, pak k ní musí patřit ctnost. A k víře a ctnosti poznání. A k víře, ctnosti a poznání sebeovládání. A k víře, ctnosti a sebeovládání trpělivost. A k víře, ctnosti, sebeovládání a trpělivosti zbožnost. Pak teprve může přijít bratrská i sesterská náklonnost skutečná - totiž ke všem, ne jen k těm, kteří jsou podle mého gusta. A kdoví, nakonec se z postupného řetězce víry, ctnosti, poznání, sebeovládání, trpělivosti, zbožnosti a náklonnosti může vyloupnout také láska.

A když se to z Boží milosti podaří, pak hle, na světě je Boží království - ačkoli jen na chvíli. Hle, kojenec si může hrát nad děrou zmije a kráva se popásává s medvědicí. Nikdo už nepáchá zlo, neboť zemi naplnilo poznání Hospodinovo. Ne lidské. A tak Duch Boží moudrosti a rozumnosti, spravedlnosti a práva. A tak vlamující se Boží království. Dobře to napsal Petr - Skála na níž si Kristus zbudoval svou Církev.

Amen.

Píseň: 446 - Moudrosti poklad z nebe